

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-82/17-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Lidije Vukičević, predsjednice vijeća, mr. sc. Inge Vezmar Barlek i mr. sc. Ivice Kujundžića, članova vijeća, te sudske savjetnice Marijane Čuk Kostrec, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d. iz Zagreba, Roberta Frangeša Mihanovića 9. koje^o na temelju generalne punomoći, broj: _____, zastupa opunomoćenica _____, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe, Općine Rasinja, Trg Sv. Florijana 2, Rasinja, koju zastupa _____, odvjetnica _____, radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i utvrđivanja visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj dana 31. kolovoza 2017.

p r e s u d i o j e

- I. Poništava se rješenje Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-344-03/16-11/81, URBROJ: 376-10-17-13 od 28. ožujka 2017.
- II. Nalaže se tuženiku da donese odluku o zahtjevu zainteresirane osobe.
- III. Ova će se presuda objaviti u „Narodnim novinama“.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem utvrđuje se tužitelj infrastrukturnim operatorom za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu izgrađenu na pojedinačno određenim nekretninama u k.o. Duga Rijeka, k.o. Gorica, k.o. Koledinec, k.o. Kuzminec, k.o. Prkos, k.o. Rasinja, k.o. Subotica Podravska, k.o. Veliki Grabičani, k.o. Veliki Poganac, kao nekretnine u vlasništvu odnosno pod upravom Općine Rasinja (dalje u tekstu: Općina) te se infrastrukturnom operatoru za te nekretnine izdaje potvrda o pravu puta, te utvrđena visina naknade za pravo puta u iznosu od 86.453,32 kn godišnje.

Tužitelj u tužbi ističe kako je upravni postupak pokrenut u povodu zahtjeva zainteresirane osobe (Općine), radi utvrđivanja tužitelja kao infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (dalje: EKI) izgrađenu na nekretninama u vlasništvu zainteresirane osobe odnosno općim dobrima pod njezinim upravljanjem. Na temelju predmetnog zahtjeva tuženik je pokrenuo inspekcijski postupak nad tužiteljem i donio rješenje od 1. ožujka 2016. kojim je tužitelju naredio niz obveza vezanih za snimanje EKI-a i izradu geodetskog elaborata za EKI na cijelom administrativnom području zainteresirane osobe, koje obveze su trebale pridonijeti uređenju odnosa između zainteresirane osobe i tužitelja sklapanjem ugovora o služnosti za nekretnine zainteresirane osobe na kojima je položena EKI tužitelja (iako tuženik nema ovlasti nalogati sklapanje ugovora o služnosti

niti određivati njegov sadržaj koji ovisi isključivo o postojanju suglasnosti volja ugovornih stranaka). Općina nije pristala sklopiti ugovor o služnosti. Tuženik ne spori da je tužitelj postupio po inspekcijskom rješenju i dostavio mu tražene podatke. Osporenim rješenjem pogrešno je primijenjeno materijalno pravo odnosno odredba članka 28. stavka 4. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“ 73/08., 90/11., 133/12., 80/13. i 71/14., dalje: ZEK) jer je tuženik priznao pravo vlasništva i upravljanja zainteresiranoj osobi za niz nekretnina koje se ne nalaze u njezinom vlasništvu niti su opća dobra pod njezinim upravljanjem. Od 336 čestica koje su navedene u Tablici 1 iz Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta („Narodne novine“ 152/11. i 151/14., dalje: Pravilnik), zainteresirana osoba je vlasnik odnosno upravitelj njih 60-ak. Poziva se na odredbe Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima („Narodne novine“, 91/96., 68/98., 137/99., 22/00., 73/00., 114/01., 79/06., 141/06., 146/08., 38/09., 153/09., 143/12. i 152/14. dalje u tekstu: ZOV) prema kojem javna dobra mogu biti u općoj ili u javnoj uporabi te na odredbe o pretvorbi društvenog vlasništva. Zaključuje kako zainteresirana osoba ničim nije dokazala vlasništvo ili upravljanje svim česticama obuhvaćenim osporenim rješenjem, a tuženik joj je priznao vlasništvo odnosno upravljanje nekretninama premda to ne proizlazi iz zemljišnih knjiga i ulazi u sudsku nadležnost. Smatra da tuženik status upraviteljstva izjednačava s izvan knjižnim vlasništvom nekretnina. Ukazuje na razlike između općeg dobra i javnog dobra u općoj uporabi, obrazlažući kako opća dobra kao dijelovi prirode po svojim osobinama ne mogu biti u vlasništvu nego na uporabi svih, dok javna dobra u općoj uporabi mogu biti objektom prava vlasništva javnopravnih osoba. Ističe kako iz mjerodavnih odredbi ZEK-a ne proizlazi da bi reguliranje imovinsko-pravnih odnosa između tužitelja kao infrastrukturnog operatora i zainteresirane osobe bilo pretpostavka za sigurnu uporabu i cjelovitost mreže te međusobno djelovanje elektroničkih komunikacijskih usluga. U tom smislu poziva se na stajalište Općinskog suda u Zlataru izraženo u rješenju, poslovni broj: Psp-24/2016 od 5. srpnja 2016. godine. Pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje nalazi u pogrešno utvrđenoj činjenici da bi zainteresirana osoba bila vlasnik odnosno upravitelj svih nekretnina obuhvaćenih rješenjem te se poziva na odredbe Zakona o lokalnoj i područnoj (regionalnoj) samoupravi i upravi („Narodne novine“ 19/13. – pročišćeni tekst i 137/15. – ispravak), Zakona o cestama („Narodne novine“ 84/11., 18/13., 22/13., 54/13., 148/13. i 92/14., dalje u tekstu: ZOC) i Zakona o komunalnom gospodarstvu („Narodne novine“ 36/95., 70/97., 128/99., 57/00., 129/00., 59/01., 82/04., 178/04., 38/09., 79/09., 49/11., 84/11., 90/11., 144/12., 94/13., 153/13. i 36/15. dalje u tekstu: ZKG). Povrede pravila postupka nalazi u obrazloženju tuženika prema kojem se popis nekretnina temelji na geodetskom elaboratu koji je izradio tužitelj, što je točno, ali to ne može dokazivati aktivnu legitimaciju zainteresirane osobe. Nadalje smatra da je izreka pobijanog rješenja nejasna odnosno protivna odredbi članka 98. stavka 3. (Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“ 47/09, dalje u tekstu: ZUP-a) i u proturječnosti s obrazloženjem.

Predlaže Sudu da usvoji tužbeni zahtjev.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi kako je iscrpno obrazložio razloge i pravnu osnovu iz koje proizlazi da se zainteresirana osoba ima smatrati vlasnikom nekretnina. Poziva se na odredbe zakona koje navodi tužitelj, na odgovarajuće stručne članke i stajalište ovog Suda izraženo u presudi, poslovni broj: Us-12057/2006-8 od 15. siječnja 2010. te zaključuje kako su javne površine i nerazvrstane ceste od lokalnog značaja te su jedince lokalne samouprave po sili zakona ovlaštene i obvezne za njih skrbiti i odgovarati te njima upravljati. Provedba zemljišnoknjižnog upisa je samo deklaratornog značenja, jer pravo vlasništva proizlazi iz zakona. U odnosu na načelo povjerenja u zemljišne knjige, poziva se na stajalište Ustavnog suda Republike Hrvatske izraženo u predmetu, broj: U-III-3387/2015 kao i na

brojne odluke tog suda vezane uz uspostavu vlasništva jedinice lokalne i područne (regionalne) samouprave na nerazvrstanim cestama. Poziva se i na rješenje Vrhovnog suda Republike Hrvatske, broj: Rev-2311/11, prema kojem je bitno faktično, a ne zemljišnoknjižno stanje nekretnina. Navodi kako se slučajevi u kojima u zemljišnoj knjizi jedinica lokalne samouprave nije upisana kao vlasnik premda je vlasništvo stekla po samom zakonu, uglavnom odnose na situacije pretvorbe društvenog vlasništva pa se u zemljišnoj knjizi nalaze (neizmijenjeni) upisi društvenog vlasništva (ili općenarodne imovine što je prethodilo društvenom vlasništvu) te upisi prava upravljanja, korištenja ili raspolaganja za korist bivših općina ili općinskih organa upravljanja. Ističe kako je društveno vlasništvo pretvoreno u privatno vlasništvo kroz niz propisa tijekom razdoblja prilagodbe, a prema članku 87. Zakona o lokalnoj samoupravi i upravi („Narodne novine“ 90/92.) općine su preuzele nekretnine dotadašnjih općina. Pozivanje na odredbe o pomorskom dobru smatra promašenim. Zaključuje kako slučajeve upisa društvenog vlasništva s upisanim pravom korištenja za korist prednika današnje općine, treba smatrati i smatraju se upisima vlasništva. U odnosu na javna dobra u općoj odnosno javnoj uporabi koja su u zemljišnim knjigama upisana kao javno dobro, javno dobro u općoj uporabi ili javno dobro u javnoj uporabi smatra da je jedinica lokalne samouprave njezin vlasnik, ako kao vlasnik nije upisana Republika Hrvatska. Smatra kako je dokazao da su sve kategorije upisa vlasništva koje su tužitelju pravno sporne, po sili zakona postale vlasništvo jedinica lokalne samouprave. Ocjenjuje neosnovanim prigovor kako potvrda o pravu puta nema utjecaja na cjelovitost i sigurnost mreže, jer bez potvrde o pravu puta tužitelj ne može ostvariti pristup nekretninama na kojima se nalazi njegova infrastruktura u svrhu održavanja i popravaka iste te su u tom smislu poziva na presudu ovog Suda, poslovni broj: Us-11646/2010. Suprotno stajalištu tužitelja, koji institut prava puta razumije isključivo kao svoje pravo a ne i obvezu, ZEK jasno propisuje kako je ostvarivanje prava puta moguće samo uz plaćanje odgovarajuće naknade. Zaključuje kako tuženik kao regulatorno tijelo ima zadaću na zahtjev infrastrukturnog operatora izdati potvrdu o pravu puta, ali isto tako i na zahtjev vlasnika ili upravitelja općeg dobra utvrditi infrastrukturnog operatora i visinu naknade za pravo puta. To posebice u situaciji u kojoj je veliki broj jedinica lokalne samouprave tužitelju zabranio pristup nekretninama na kojima se nalazi EKI, a tužitelj godinama ne poduzima odgovarajuće mjere za rješavanje imovinsko-pravnih pitanja s vlasnicima i upraviteljima nekretnina. Pobijanim rješenjem upravo se omogućuje korištenje nekretnina kojima zainteresirana osoba upravlja, a vlasniku nekretnine odnosno upravitelju općeg dobra omogućuje se dobivanje naknade za pravo puta, koja predstavlja pravičan razmjer između prava vlasnika nekretnina i interesa operatora elektroničkih komunikacijskih usluga. Smatra kako postoji jasna veza između ovog postupka i sigurnosti i cjelovitosti mreža i usluga, jer je jasna pravna situacija oko toga tko je obavezan osigurati nesmetano izvršavanje prava puta i kome je tužitelj dužan plaćati naknadu. Tužitelj zahtijeva od tuženika i Suda da zanemari faktično stanje na nekretninama i omogući mu korištenje nekretninama koje su nesporno javno dobro, vlasništvo zainteresirane osobe i kojima ona nesporno upravlja, bez ikakve naknade. Identifikacija nekretnina izvršava se na način određen Pravilnikom, putem elaborata i tablice, a osim toga identifikacija nekretnina i kontrola zemljišnih upisa u odnosu na faktično stanje vrši se koristeći i digitalnu ortofoto kartu Republike Hrvatske (DOF). Podnositelj zahtjeva identificirao je nekretnine, što je dostavljeno i tužitelju, a popis nekretnina temelji se na geodetskom elaboratu, koji je po zahtjevu tužitelja izradila ovlaštena geodetska kuća, a u tijeku postupka nije bio sporan. Predlaže Sudu da tužbeni zahtjev kao neosnovan odbije.

Zainteresirana osoba u cijelosti osporava osnovanost tužbenog zahtjeva što obrazlaže time da se pobijano rješenje temelji prvenstveno na dopisu zainteresirane osobe kojim je

tuženik obaviješten da zainteresirana osoba traži utvrđivanje infrastrukturnog operatera i visinu naknade za pravo puta, te na zaključku tuženika temeljem čega je tužitelju i naloženo izvršenje više različitih činidaba što je imalo za posljedicu donošenje osporavanog rješenja tuženika. Iz razloga što zainteresirana osoba sa tužiteljem nije imala regulirane odnose, a niti je tužitelj očitao za to imao interes, zainteresirana osoba bila je prisiljena postupiti prema članku 28. stavku 6. ZEK-a, te je od tuženika zatražila utvrđivanje infrastrukturnog operatera kao i utvrđivanje visine naknade za pravo puta. Osporavanim rješenjem tuženik je proglasio zainteresiranu osobu vlasnikom i upraviteljem samo za one nekretnine za koje je to određeno ZOV-om, ZOC-om, ZKG-om, Zakonom o poljoprivrednom zemljištu (Narodne novine, broj 34/91.), Zakonom o lokalnoj samoupravi i upravi (Narodne novine, broj 90/92.), te Zakonom o građevinskom zemljištu (Narodne novine, broj 53/90.), a uzimajući pritom u obzir i potvrdu o nekretninama u vlasništvu i pod upravljanjem Općine te odluku o nerazvrstanim cestama sa popisom cesta na području općine koja je objavljena u „Službenom glasniku Koprivničko-križevačke županije“, broj 10/14.

Navodi odredbe ZOC-a koje se odnose na nerazvrstane ceste, te zaključuje da ceste koje ispunjavaju uvjete iz odredaba tog Zakona, a koje nisu razvrstane kao javne ceste postaju nerazvrstane ceste neovisno o tome tko je naveden kao titular vlasništva.

Navodi odredbe ZKG-a koje se odnose na nerazvrstane ceste te upućuje na sudsku praksu iz odluke Vrhovnog suda Republike Hrvatske, Rev-1052/05 od 15. svibnja 2006., te Rev-2506/00 od 25. siječnja 2001. godine. Iz razloga što odredbe drugih zakona ne određuju javne površine i nerazvrstane ceste na bilo koji način, a obzirom na odredbe ZKG-a, takve nekretnine prema mišljenju zainteresirane osobe dolaze pod upravljanje jedinica lokalne samouprave o kojima one skrbe, upravljaju njima te odgovaraju za njih.

U odnosu na poljoprivredno zemljište navodi da je vlasnik poljoprivrednog zemljišta u društvenom vlasništvu Republika Hrvatska prema Zakonu o poljoprivrednom zemljištu, a nekretnine u društvenom vlasništvu unutar pojedinih zaštićenih područja (nacionalni park i park prirode), postale su vlasništvo Republike Hrvatske, dok su vlasnici nekretnina unutar zaštićenih područja drugih kategorija zaštite postale jedinice lokalne samouprave (dalje: JLS), odnosno jedinice područne (regionalne) samouprave (dalje: JP(R)S). *Argumentum a contrario* zemljište koje je 24. srpnja 1991. godine (datum stupanja na snagu spomenutog Zakona o poljoprivrednom zemljištu), već bilo temeljem prostorno-planske dokumentacije određeno kao građevinsko zemljište, preuzela je u vlasništvo JLS odnosno županije odnosno jedinice lokalne samouprave i uprave odnosno županije, a poslije JP(R)S, prema odredbi članka 87. Zakona o lokalnoj samoupravi i upravi (Narodne novine, broj 90/92). One su temeljem navedenog propisa postale vlasnici i zgrada na kojima je pravo korištenja i raspolaganja imala bivša općina i to zgrade koje su se nalazile unutar granica građevinskog područja, ali i izvan granica građevinskog područja, jer same po sebi, *natura rerum*, nisu predstavljale poljoprivredno zemljište. Pri tome navodi presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske, broj: Rev-2188/1990-2.

Navodi odredbe ZOV-a koje se odnose na pretvorbu prava korištenja i raspolaganja bivših općina na nekretninama u društvenom vlasništvu. U tom smjeru u Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o građevinskom zemljištu (Narodne novine, broj 53/90.), određeno je da građevinskim zemljištem u društvenom vlasništvu upravlja općina na čijem se području nalazi to zemljište, ako tim zemljištem na temelju Ustava i zakona ne upravlja druga društveno-politička zajednica, mjesna zajednica ili druga društveno pravna osoba.

Smatra da je iz toga razvidno da je tuženik potvrdu o pravu puta broj 8344 izdao i zainteresiranoj osobi priznao status ovlaštenika naknade za pravo puta isključivo za one nekretnine za koje je na temelju relevantnih zakonskih propisa i uvidom u Tablicu koju je

dostavio sam tužitelj mogao nesporno zaključiti da je zainteresirana osoba vlasnik odnosno upravitelj.

Potvrda o nekretninama u vlasništvu i pod upravljanjem Općine ima dokaznu snagu jer ima snagu javne isprave iz razloga što ju je u granicama svoje ovlasti izdala zainteresirana osoba kao javnopravno tijelo sukladno članku 60. stavku 2. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“, broj 47/09.-dalje u tekstu: ZUP), prema kojoj odredbi javne isprave dokazuju ono što se njima potvrđuje ili utvrđuje. U odnosu na nekretnine koje imaju status javnog dobra upućuje na odredbe ZOC-a, a isto tako i odredbe ZOV-a, navodeći da postoje i određene nekretnine koje su u statusu općih dobara, a nisu niti pomorsko dobro, a niti javne ceste. Radi se o određenim javnim površinama, a naročito javnim zelenim površinama, pješačkim stazama, pješačkim zonama, trgovima, parkovima, igralištima, javnoprometnim površinama i dijelovima cesta koje prolaze kroz naselje, a nisu razvrstane ceste. Iako bi se moglo pogrešno zaključiti da se radi o općim dobrima o kojima brigu vodi Republika Hrvatska, iz posebnih zakona (ZKG) jasno proizlazi iznimka za takve nekretnine koja ih stavlja u ingerenciju jedinica lokalne samouprave. S obzirom na svc odredbe ZKG-a, te da nema odredbi drugih zakona koje bi javne površine i nerazvrstane ceste određivale na bilo koji način, takve nekretnine, kada se radi o općim dobrima dolaze pod upravljanje jedinica lokalne samouprave koje o njima skrbe, upravljaju njima, te odgovaraju za njih.

Navodi da tužitelj sa zainteresiranom osobom nema uređene odnose, što je nužno za održavanje cjelovitosti i sigurnosti javnih komunikacijskih mreža, a u cilju čega je tuženik dužan poduzimati sve primjerene mjere sukladno članku 5. ZEK-a. Bez uređenja imovinsko-pravnih odnosa tužitelju bi upravo mogle nastati nesagledive posljedice, a kako je to i određeno rješenjem o osiguranju Općinskog suda u Zlataru, Stalna služba u Zaboku, posl.br. Psp-24/2016 od 5. srpnja 2016. Rješavanje imovinsko-pravnih odnosa smatra jedinim načinom na koji tužitelj može osigurati ispunjavanje svih obaveza prema Pravilniku o otklanjanju kvarova, Pravilniku o načinu i uvjetima obavljanja djelatnosti elektroničkih komunikacijskih mreža i usluga te Pravilniku o načinu i rokovima provedbe mjere zaštite sigurnosti i cjelovitosti mreža i usluga, tako da bi rješavanje imovinsko-pravnih odnosa trebao biti prioritet upravo tužitelja, budući da bez toga tužitelj ne može garantirati sigurnost uporabe mreže te cjelovitost mreže prema članku 25. ZEK-a. Smatra da tužitelj netočno konstatira da se pravo puta uspostavlja po sili članka 28. stavak 1. ZEK-a, jer je taj članak preduvjet da tuženik može infrastrukturnom operateru izdati potvrdu o pravu puta. Tek izdavanjem potvrde o pravu puta tužitelj je nedvojbeno osigurao fizički pristup svojoj elektroničkoj komunikacijskoj infrastrukturi, budući da tek tada kada je izdana potvrda o pravu puta i kada je ostvareno pravo puta nastaje obveza upravitelja općeg dobra i/ili vlasnika nekretnine da tužitelju kao infrastrukturnom operateru omogući pristup na njihove nekretnine na kojima je izgrađena EKI (članak 8. Pravilnika).

Mišljenja je da je tuženik utvrdio pravo stanje stvari i sve odlučne činjenice i okolnosti bitne za donošenje zakonitog i pravilnog rješenja, a tužitelj u tužbi nije naveo ni jednu zakonsku odredbu temeljem koje bi pobijano rješenje bilo nezakonito. Iz toga zaključuje da je jasna tužiteljeva intencija da kao i do sada koristi tuđe nekretnine na način da ne plaća svoju zakonsku obvezu određenu ZEK-om i Pravilnikom, a kojim postupanjem nastaje ogromna šteta kako za jedinice lokalne samouprave tako i za cijelu Republiku Hrvatsku.

Predlaže odbijanje tužbenog zahtjeva, a u protivnom održavanje rasprave prema članku 37. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 20/10., 143/12., 152/14., 94/16., 29/17.).

Na temelju razmatranja svih činjeničnih i pravnih pitanja (članak 55. stavak 3. Zakona o upravnim sporovima, „Narodne novine“ 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. – odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske i 29/17, dalje: ZUS) Sud tužbeni zahtjev ocjenjuje osnovanim.

Odredba članka 28. stavka 6. ZEK-a, na temelju koje je doneseno osporeno rješenje, propisuje kako upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnine može od Agencije tražiti utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na općem dobru ili na nekretninama iz članka 27. stavka 1. ZEK-a te utvrđivanje visine naknade za pravo puta.

Iz naprijed navedene odredbe ZEK-a slijedi kako je u odnosu na ovlaštenje zainteresirane osobe bilo odlučno utvrditi je li ona upravitelj općeg dobra ili vlasnik nekretnina obuhvaćenih osporenim rješenjem. Te činjenice u upravnom postupku moraju biti nedvojbeno utvrđene pa je neosnovano stajalište tuženika navedeno u obrazloženju osporenog rješenja, kao i u odgovoru na tužbu, kako nije odlučno upisano zemljišnoknjižno stanje nekretnina za koje je određena naknada za pravo puta, nego faktično stanje.

Suprotno tome, za pravilnu primjenu mjerodavne odredbe članka 28. stavka 6. ZEK-a prema ocjeni ovog Suda nije mjerodavno samo faktično, nego i upisano zemljišno-knjižno stanje, budući da ova odredba ovlašćuje isključivo vlasnika nekretnine, odnosno upravitelja općeg dobra na podnošenje zahtjeva radi utvrđenja infrastrukturnog operatora, a time i na naknadu za pravo puta koju mu je infrastrukturni operator dužan plaćati.

Obveza infrastrukturnog operatora na plaćanje naknade za pravo puta postoji isključivo prema vlasniku nekretnine na kojoj je izgrađen EKI, a ako je EKI izgrađen na općem dobru onda prema upravitelju tog općeg dobra.

Utvrđenjem tuženika prema kojem je zainteresirana osoba vlasnik odnosno upravitelj nekretnina koje su u zemljišno-knjižnom vlasništvu drugih osoba, bez provedenog ispitnog postupka prema odredbama ZUP-a, tuženik je tim osobama uskratio mogućnost sudjelovanja u postupku. Na način kako je proveden postupak tužitelj bi mogao biti doveden u situaciju da spornu naknadu ujedno mora plaćati i ovlašteniku na nekretnini koji bi svoj status dokazivao primjerice zemljišno-knjižnim izvatom ili bi to moglo dovesti do uskraćivanja naknade za pravo puta vlasnicima odnosno upraviteljima nekretnine.

Pozivanje tuženika na odluke drugih sudova pa i ovog Suda, osim odluke Ustavnog suda RH, nije odlučno u ovom predmetu, jer se ne odnose na utvrđivanje infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, niti na izdavanje potvrde o pravu puta. Međutim, treba navesti da je rješenjem Broj : U-I-6326/2011 (i u drugim spojenim predmetima) od 7. veljače 2017. Ustavni sud Republike Hrvatske odlučio da se ne prihvaćaju prijedlozi za pokretanje postupka za ocjenu suglasnosti s Ustavom članka 133. Zakona o cestama (Narodne novine, broj 84/11., 22/13., 54/13., 48/13. i 92/14.), kao i članaka 2., 3. i 4. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o cestama (Narodne novine, broj 92/14.), , a u obrazloženju rješenja je dao ocjenu u odnosu na vrstu tzv. nerazvrstanih cesta, koju ocjenu u daljnjem postupku treba uzeti u obzir.

Ovaj Sud ocjenjuje da je u upravnom postupku činjenično stanje pogrešno i nepotpuno utvrđeno, kao i učinjene povrede pravila postupka, što je bilo od utjecaja za rješenje ove upravne stvari, a koje nedostatke u daljnjem postupku tuženik treba otkloniti i novim rješenjem odlučiti o zahtjevu zainteresirane osobe, ali se odlučni tužbeni navodi odnose prvenstveno na povredu mjerodavnog materijalnog prava.

Prema ocjeni ovoga Suda, tuženik nije ovlašten izrekom utvrđivati u ovom postupku vlasništvo odnosno upravitelja, kako je to učinjeno izrekom osporenog rješenja, već izdati potvrdu o pravu puta infrastrukturnom operatoru prema članku 28. stavku 2. ZEK-a i odrediti naknadu za pravo puta upravitelju općeg dobra ili vlasniku nekretnine.

Pitanje utvrđenja koje su to nekretnine za koje je tužitelj obavezan plaćati naknadu je činjenično pitanje, a činjenice se utvrđuju u dokaznom postupku provođenjem odgovarajućih dokaza u smislu odredaba ZUP-a (članak 58.). Pravno je pitanje kojim dokaznim sredstvima se utvrđuje u ovom postupku tko je vlasnik odnosno upravitelj, odnosno osoba ovlaštena tražiti određivanje naknade za pravo puta. Pri tome je potrebno navesti da javnopravno tijelo prema članku 55. ZUP-a ima mogućnost prekinuti postupak, ali i riješiti prethodno pitanje, a to je pravno pitanje koje čini samostalnu pravnu cjelinu, ako se takvo pitanje pojavi u postupku a bez njegovog rješavanja nije moguće riješiti upravnu stvar. Odluka o prethodnom pitanju navodi se u obrazloženju rješenja u kojem se iznose razlozi odlučujući pri ocjeni pojedinih dokaza.

Neosnovan je prigovor zainteresirane osobe kako je potvrda o nekretninama u njezinom u vlasništvu i pod njezinim upravljanjem javna isprava. Potvrdu na koju se zainteresirana osoba poziva u odgovoru na tužbu, izdao je općinski načelnik kao izvršno tijelo zainteresirane osobe koje sukladno odredbi članka 48. stavka 1. točke 4. ZLP(R)S-a upravlja nekretninama u vlasništvu jedinice lokalne samouprave. Na temelju odredbi članaka 159. i 160. ZUP-a potvrde izdaju javnopravna tijela o činjenicama o kojima vode službenu evidenciju (ustanovljenu na temelju propisa) i te su potvrde javne isprave, ali potvrde izdaju i o činjenicama o kojima ne vode takvu evidenciju, kada je to zakonom propisano pri čemu one ne obvezuju javnopravno tijelo kojemu su podnesene kao dokaz. Iz naprijed izloženog, kao i navedene potvrde ne proizlazi da bi se radilo o potvrdi u smislu navedenih odredbi ZUP-a koja obvezuje tuženika u upravnom postupku određivanja infrastrukturnog operatora i naknade za pravo puta.

Sud ocjenjuje neosnovanim prigovor tuženika da je plaćanje naknade za pravo puta nužno da bi tužitelj kao infrastrukturni operator obavljao poslove koji su potrebni radi osiguranja cjelovitosti i sigurnosti EKI. Plaćanje odnosno neplaćanje naknade za pravo puta, koja čini teret na nekretnini na kojoj je izgrađena EKI, ne može se uvjetovati tužitelju kao infrastrukturnom operatoru u obavljanju poslova koji su potrebni radi osiguranja cjelovitosti i sigurnosti EKI.

Zahtjev zainteresirane osobe za naknadu troškova upravnog spora je neosnovan na temelju odredbe članka 79. stavka 4. ZUS-a.

U Zagrebu 31. kolovoza 2017.

Predsjednica vijeća
Lidija Vukičević, v.r.

Za točnost otpisa ovlaštena službenik

Tanja Nemčić

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno: 4.10.2017. 9:29:05	
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.
034-07/17-01/50	-04
Urudžbeni broj:	Pril. Vrij.
437-17-3	Spis 0

d1982182

